Výlet do Slavičího údolí

Začal tak trochu stylově, místo do údolí jsme přijeli **Na Hvězdárnu**, ta většinou v údolí nebývá, ba naopak, ke hvězdám se musí vždycky nahoru. A tak jsme tu dobře, široko daleko je to nejvyšší místo nad Prahou. Na hvězdy se ale nechystáme, v tom parném a slunečném dni by stejně nebyly vidět, zato se chceme rozhlédnout po okolí. Pohledy na Prahu, kopce při březích Vltavy, to vše je celkem jasné, ale co je to kolem nás?

Opět se potvrzuje že je ideální když nás vede někdo kdo má k místu nějaký vztah. Nás na dnešní výlet pozvala Eva a ta by mohla vyprávět. Když sem na ten kopec nad Velkou Chuchlí před desítkami let poprvé přišla, byla tu pole, louky, sady (údajně bývalé klášterní zahrady). Přišla padesátá léta minulého století a začal rozprodej pozemků, od největších 1000 metrových až po 200 metrové na malé zahradní domky a chaty. V 80. letech skoupily nějaké pozemky pro své zaměstnance i podniky, třeba Česká pojišťovna nebo Národní divadlo. To vše je minulost.

A dnes? Velká Chuchle, ulice **Na Hvězdárně,** to je jedna z nejluxusnějších pražských adres.

Před námi ve svahu s výhledem na město vyrostly tři desítky luxusních vil. Byly postaveny podle návrhu uznávaného ateliéru A 69 a rozestavěny jsou další, ty se tlačí asi na jednu z největších chatových oblastí na území Prahy,osadu Lahovská.

Průvodce máme nejpovolanějšího, Eva tu vlastní jednu z chatek a tak nám ty slasti i strasti chataření nejen ukázala, ale i ledacos zajímavého také pověděla. Ať jsou to třeba zanedbané pozemky obtěžující sousedy, domácí zvířata od slepic a psů až po koně! Problémy s úřady získat povolení k přestavbě k celoročnímu obývání, problémy s vodou a našlo by se toho mnohem víc. Přesto všechno, v důsledku toho co se v Praze děje s cenami bytů, přibývá těch co se po nutných úpravách na bývalou chatu stěhují natrvalo.

Tak takhle vypadají ty zanedbané (škoda že nejde nafotit příslušný zápach)

A tak ty přestavěné k trvalému bydlení

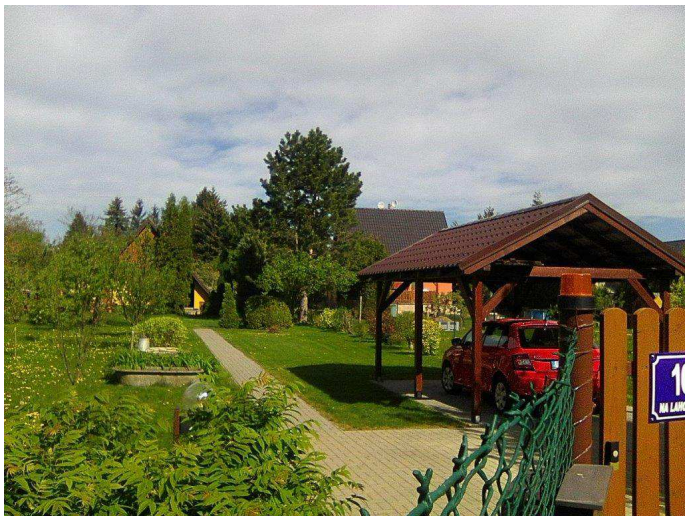

Kopec nad Chuchlí je ale hodně rozsáhlý, jedna chatová osada končí a navazuje na ni další ještě větší. Pro ni byl rozparcelován obrovský, prý meruňkový sad. Asi proto se dodnes jmenuje „**Třešňovka“** a také bydlení se mění. Tady si postavili čeští miliardáři. Nebudu je jmenovat, oni jsou skromní, nestojí o to, a i oni mají starosti, ta hlavní je jak se opevnit co nejvyšším neprůhledným plotem s kamerami. Nemají to chudáci lehké, takové starosti.

Nás ale zajímá cíl našeho výletu **Slavičí údolí**. To vidět nemůžeme jsme stále vysoko nad ním. Dostat se tam to bude nutné překonat „**Malý háj“.** Tak jsme vyrazili – do háje.

Jenomže on ten Malý háj není zas tak malý, má spoustu cestiček (přišla ke slovu i mapa) a navíc je pěkně strmý.

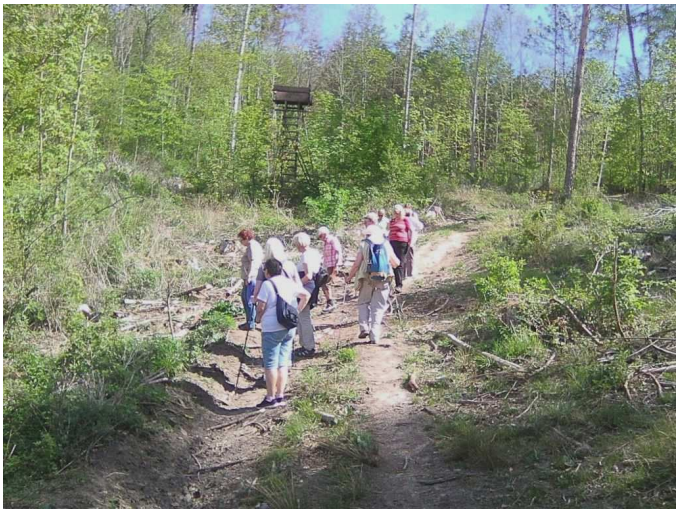

Eva to má ale pod kontrolou a po opatrném sestupu jsme v Přírodní rezervaci „Slavičí údolí“

Tady jsme se dozvěděli zajímavé věci. Že tohle údolí nabízí vzácně izolovanou část přírody, nachází se zde v malých lomech velké množství zkamenělin, dokonce patří ke třem místům na světě, kde je nejlépe čitelné dno Silurského moře.

Celé území, takzvaný „Lochkovský“ profil, bylo významným paleontologickým nalezištěm Joachima Barranda. Slavíci se sice neozvali, ale zase jsme narazili na státem chráněný odumřelý strom a jednoho mladého hovnivála, ten sice nezpíval ale alespoň lezl.

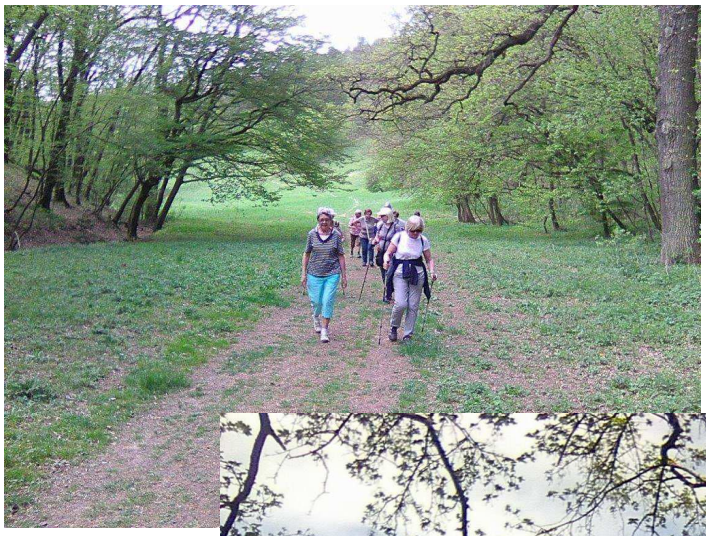

Sluníčko máme nad hlavou, je pravé poledne, krátký odpočinek rozhodně neuškodí. Neuvěřitelný klid na severním konci Slavičího údolí je ale vlastně jenom zdánlivý. To pravé dopravní peklo, to je jen pár metrů pod námi, v podzemí.

Motoristé asi tuší, Lochkov dříve „slavný“ v tom negativním slova smyslu svými cementárnami, cukrujícími okolní nádhernou přírodu šedým popelem, je dnes centrem významných dopravních staveb pražského okruhu. Lochkovský tunel a Slavičí most, tady se proudy aut a hlavně kamionů nezastaví ani v noci. U vjezdu do tunelu jsme se zastavili zrovna v době kdy došlo v jednom směru k jeho uzavření, pravděpodobně nehoda. Tak rychle pryč odtud, jsou jistě zajímavější místa než dálnice.

Městskou část Lochkov dělí od tohoto „dopravního pekla“ jen nevelké pole. Byly však doby kdy tady nic podobného dnešní dopravě nebylo. Třeba rok 1800 to Lochkov koupil jakýsi Ferdinand Delorme, ten zde zřídil první továrnu na cichorii (cikorku) se sušárnou na čekanku a další zemědělské produkty potřebné k výrobě cikorky. Uběhlo pár roků a Lochkov se znovu několikrát prodával. V polovině 19. století za 134 000 zlatých. To tady již stál dvůr se zámečkem, vápencovými lomy, vápenicemi, cihelnou a malým pivovarem.

Vyšlapanou pěšinou v poli jsme se dostali, dnes by se řeklo do areálu tehdejšího rozsáhlého dvora. Naše doba ale podobným památkám moc nepřeje. Dávno již neexistující oplocení v rozvalinách jsme překonali bez problémů, prošli mezi zbytky základů nejrůznějších staveb, ztrácejících se v metrovém plevelu a náletové vegetaci. Orientační bod je komín bývalého pivovaru se sladovnou. Ten jediný byl přestavěn na luxusní bytový objekt.

Něco se ale zadrhlo a tak na likvidaci okolních neudržovaných staveb a parkových úprav okolních pozemků již peníze navyšly. Tak tady v těch luxusních bytech žijí s výhledem na rozpadající se ruiny a okolní smetiště.

Tak jediným světlým okamžikem je pohled na druhou část areálu. Nádherný, rozložitý starý kaštan s lavičkou v jeho stínu a opravený lochkovský zámeček, sídlo úřadu MČ Lochkov a zároveň mateřská školka s jídelnou a přilehlým pěkným hřištěm a parčíkem.

Sem před zámeček jsme dnes s Evou doputovali, ledaco zajímavého se dozvěděli a další pro nás nová místa objevili. Do odjezdu autobusu máme deset minut, tak ještě chvilka odpočinku ve stínu toho výjimečného stromu a vlastně úplně obyčejný není ani ten letošní duben s dnešní teplotou přes 25 stupňů ve stínu.

V Chuchli a Lochkově 26. dubna 2019.

Výlet připravila Eva Noháčová
Kroniku napsal a fotky mobilem pořídil (při neúčasti našich profi-fotografek) Mirek Bernát